

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Olga Tyburc - Żelazek

w sprawie **A. J.**

skazanego za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 3 października 2023 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji Prokuratora Generalnego

wniesionej na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 13 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 531/22,

**uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Żorach**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2022r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 531/22, Sąd Rejonowy w Żorach uznał A. J. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. polegającego na tym, że w okresie od dnia 1 lutego 2021r. do dnia 4 lutego 2021r. w Ż., po uprzednim wyrwaniu metalowego skobla z

klódką zabezpieczającego drzwi, dostał się do wnętrza komórki lokatorskiej, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia jednego roweru marki K. o wartości 900 zł na szkodę S. G., przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 22 maja 2018r., sygn. akt II K 62/18, za umyślne przestępstwo podobne m.in. z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., na karę pozbawienia wolności, którą to odbywał w okresie od dnia 21 grudnia 2016r. do dnia 13 marca 2017r. i od dnia 14 czerwca 2017r. do dnia 9 września 2020r. Za powyższy występki Sąd wymierzył oskarżonemu karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, jak również, na podstawie art. 46§1 k.k., orzekł o obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 900 zł.

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron postępowania i uprawomocniło się z dniem 21 grudnia 2022r. (k. 179).

Aktualnie kasację od przedmiotowego wyroku, na korzyść skazanego, wywiódł Prokurator Generalny, zaskarżając orzeczenie w całości i podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa postępowania karnego, tj. art. 410 k.p.k., polegającego na pominięciu przez sąd wynikających z materiału dowodowego i mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia okoliczności co do uprzedniej karalności A. J., w konsekwencji czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa karnego materialnego – art. 64§2 k.k., poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu występkę z art. 279§1 k.k. w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w tym przepisie, podczas gdy uzasadnionym było przypisanie mu działania jedynie w warunkach recydywy określonej w art. 64§1 k.k.

Stawiając tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Żorach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna w stopniu wymaganym przez art. 535§5 k.p.k., bowiem zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącą obrazą art. 410 k.p.k., które następco skutkowało ustaleniem, że A. J. dopuścił się kradzieży z włamaniem w

warunkach tzw. multirecydywy, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na poczynienie takich ustaleń.

Stosownie do treści art. 64§2 k.k., powrót do przestępstwa w warunkach recydywy wielokrotnej ma miejsce wówczas, gdy zostaną spełnione łącznie następujące przesłanki:

- sprawca był uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64§1 k.k.;
- odbył on łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności;
- popełnił ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia;
- uczynił to w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary.

Jak wynika z analizy akt sprawy, A. J., do chwili popełnienia przestępstwa w lutym 2021r., stanowiącego przedmiot postępowania przed Sądem Rejonowym w Żorach, nie był karany za przestępstwo popełnione w warunkach recydywy zwykłej z art. 64§1 k.k. Według informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego A. J. był uprzednio czterokrotnie karany na mocy wyroków Sądu Rejonowego w Żorach w sprawach o następujących sygn. akt:

- II K 222/15 za czyn z art. 279§1 k.k.;
- II K 43/17 za czyn z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.;
- II K 395/17 - za czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. oraz
- II K 492/17 - za ciąg występków z art. 278§1 k.k.

Powyższe skazania zostały następnie objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 22 maja 2018r., sygn. akt II K 62/18 (k. 166 oraz k. 170 – informacja o pobytach i orzeczeniach, k. 104, 127, 136 – odpisy wyroków).

Skazanie A. J. wyrokiem łącznym w sprawie II K 62/18, do którego odniesiono się w opisie czynu przypisanego oskarżonemu wyrokiem z dnia 13 grudnia 2022r., nie obejmowało zatem skazania za czyn z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. Do momentu wydania wspomnianego wyroku oskarżony nie był skazany za czyn popełniony w warunkach recydywy zwykłej, a tym samym nie został spełniony jeden z warunków *sine qua non* dla przypisania mu działania w warunkach powrotu do przestępstwa, o którym mowa w §2 wskazanego artykułu.

Sąd Rejonowy, mimo iż dysponował stosowną dokumentacją w tym zakresie, nie dostrzegł błędu aktu oskarżenia i powielił go, w sposób rażąco naruszając tym samym treści art. 410 k.p.k. Uchybienie Sądu niewątpliwie miało wpływ na treść orzeczenia. Dość wspomnieć, że art. 64§2 k.k. przewiduje surowszą odpowiedzialność za popełnione przestępstwo, a zatem ustalenie działania oskarżonego w tych warunkach mogło mieć realny wpływ na wymiar orzeczonej kary. Co więcej, jak słusznie zwrócił uwagę w uzasadnieniu kasacji Prokurator Generalny, niekorzystne konsekwencje przyjętej kwalifikacji prawnej czynu przekładają się również na odmienne zasady wykonywania kary pozbawienia wolności, w tym choćby warunki udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia (art. 78§2 k.k.).

Mając wszystko powyższe na uwadze, zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Żorach należało uchylić, a sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien rozstrzygnąć ją w sposób wolny od błędów, uwzględniając poczynione powyżej uwagi.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[ms]